

ห้องอาหารหอยทาก บันดาลความปรารถนาในใจคุณ

โอทาวะ ฮิโตะ เซียน
ธนพล ศักดิ์สุขุภรณันท์ แปล

食堂がたつむり

แม้จะคืบคลานไปอย่างเชื่องช้า
แต่วันที่เป็นของเรา
ต้องมาถึงอย่างแน่นอน

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ห้องอาหารหอยตาก บันทาลความปราธนาในใจคุณ

食堂かたつむり

โอภาวะ อิตะ

เขียน

รณพล ศักดิ์สมุทรานันท์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฉันพลิกหน้ากระดาษหนังสือทำอาหารที่เรียงไว้ตรงมุมหนึ่งของชั้นหนังสือแบบผ่านๆ

พลาจเริ่มคิดเมนูในวันจัดงานเลี้ยงของโอคัง

-โอภาวะ อิตะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

ห้องอาหารหอยทาก บ้านดาลความปรารถนาในใจคุณ

食堂かたつむり

p/coo/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   **Piccolo Publishing**

SHOKUDO KATATSUMURI

Copyright © Ito Ogawa 2008

All rights reserved.

First published in Japan in 2008 by POPLAR Publishing Co., Ltd., Tokyo.

Thai translation rights arranged with POPLAR Publishing Co., Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6916-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษายางงานสำนักพิมพ์ในเครือ อิงอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร รุ่งกาญจน์ • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

หากมีอาหารจานหนึ่งที่ลดบันดาลความปรารถนาที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจให้คุณได้ คุณจะยินดีลิ้มรสมันหรือไม่

หลายคนคงตอบว่าอยากจะลิ้มรสมันเสียตั้งแต่ตอนนี้...

ริงโกะสูญเสียทุกอย่างในชีวิตไปพร้อมกับคนที่จู่ๆ ก็หนีหายไป โดยชนของและเงินเก็บ “ทั้งหมด” ออกจากห้องที่พักด้วยกัน เธอสูญเสียทุกอย่างไปหมดแม้กระทั่งเสียง จึงตัดสินใจหอบโหลใส่ราข้าวหมัก ซึ่งเป็นของคู่ต่างหน้าอย่างสุดท้ายจากคุณยายผู้ล่วงลับ กลับบ้านเกิด กลางหุบเขาแสนสงบที่ไม่เคยเหยียบย่างมาเป็นสิบปี บากหน้าไปหาแม่ที่ไม่ลงรอยกันสักนิดเพื่อขอหยิบยืมเงินเปิด “ห้องอาหารหอยทาก” ร้านอาหารเล็กๆ ที่ให้บริการลูกค้าเพียงวันละหนึ่งโต๊ะเท่านั้น เธอออกแบบเมนูอันละเอียดอ่อนที่รังสรรค์อย่างละเอียดละไมจากวัตถุดิบสดใหม่และมีอิทธิฤทธิ์เยี่ยวยาจิตใจของผู้คน จนร้านแห่งนี้เป็นที่เลื่องลือว่า “หากได้รับประทานอาหารที่ห้องอาหารหอยทากแล้ว ความรักจะกลับมา ความปรารถนาจะเป็นจริง”

ว่าแต่ริงโกะมีพลังลึกลับที่คล้ายเป็น “แม่มดสาว” จริงหรือไม่ หรือเธอเป็นเพียงคนไม่มั่นใจในตัวเอง ลูกสาวที่ไม่ลงรอยกับแม่ และคนทำอาหารที่มีพรสวรรค์...

ทุกคนล้วนมีความปรารถนาในใจที่รอวันให้ใครสักคนเป็นผู้ทำให้
อุบัติขึ้นมา หากแต่ความจริงแล้วคนที่จะทำให้ความปรารถนาในใจนั้น
เป็นรูปธรรมได้ก็มีเพียงตัวเองเท่านั้น แค่อ้าวออกไป คว้ามันไว้ในกำมือ
และดื่มด่ำกับรสชาติทั้งหลาย สำนักพิมพ์ piccolo เชื่อว่าคุณทำได้เสมอ

p/ccto/o

เมื่อฉันกลับถึงแมนชั่นหลังออกกะจากงานพิเศษที่ร้านอาหารตุรกี ในห้องก็เหลือเพียงความว่างเปล่า โลงใจไม่เหลือสิ่งใด ทุกอย่างหายวับเกลี้ยง ไม่ว่าโทรทัศน์ เครื่องซักผ้า หรือตู้เย็น หลอดไฟนีออน ผ้าม่าน หรือพรมเช็ดเท้าตรงทางเข้า

แวบแรก ฉันคิดว่าอาจเข้าผิดห้อง แต่ไม่ว่าจะดูก็ครั้งที่นี้ก็คือ วิมานรักที่ฉันและแฟนหนุ่มชาวอินเดียนเคยอยู่ด้วยกันฉันครอบครัว หลักฐานชี้ชัดอันหนักแน่นคือคราบเปื้อนคล้ายรูปหัวใจที่ยังติดแน่นอยู่บนเพดาน

สภาพห้องแทบไม่ต่างจากตอนที่คุณลุงจากบริษัทจัดหาที่อยู่ พาเข้ามาดูเป็นครั้งแรก สิ่งที่ไม่เหมือนตอนนั้นคือยังมีวอลโอบางเบา ของกลิ่นเครื่องเทศการัมมาซาลาหลงเหลืออยู่ทั่วห้อง และมีกุญแจ สำรองที่คนรักของฉันเคยใช้สะท้อนแสงเป็นประกายอยู่ตรงใจกลางห้องนั่งเล่นว่างเปล่า

ยามค่ำคืนเราจะนอนจับมือเคียงข้างอยู่บนฟูกผืนเดียวกัน ในห้องนี้ ห้องที่ต้องลำบากตรากตรำกว่าจะหาเงินมาจ่ายเป็นค่าเช่า

ผิวของคนรักชาวอินเดียจะมีกลิ่นเครื่องเทศหอมละมุนโชยออกมาเสมอ ตรงหน้าต่างแปะโปสเตอร์การ์ตูนรูปแม่น้ำคงคาไว้หลายใบ บางครั้งจะมีจดหมายเขียนเป็นภาษาฮินดีส่งมาจากอินเดีย แม้ฉันจะอ่านไม่ออกสักนิด แต่เพียงวางนิ้วมือลงไบบนตัวอักษรก็ตื่นต้นใจด้วยความรู้สึกอบอุ่นประหนึ่งกำลังจับมือกับครอบครัวชาวอินเดียที่เดียว

สักวันฉันคงได้ไปอินเดียกับคนรักสองต่อสองบ้าง

พิธีแต่งงานของอินเดียเป็นอย่างไรนะ

ฉันเคลิบเคลิ้มไปกับผืนหวานนุ่มละมุนราวกับลาสซีมะม่วง¹

ในห้องนี้เคยอัดแน่นเต็มเปี่ยมด้วยทรัพย์สินสมบัติล้ำค่าและความทรงจำตลอดสามปีที่ฉันใช้ชีวิตร่วมกับคนรัก

ทุกเย็นฉันจะทำอาหารระหว่างรอคนรักกลับบ้าน

แม้อ่างล้างจานจะเล็กไปหน่อย แต่ก็เป็แบบปูกระเบื้องสวยงามห้องนี้อยู่ตรงหัวมุม มีหน้าต่างรายล้อมทั้งสามด้าน ความปลาบปลื้มของการทำงานครวัชณะถูกโอบล้อมด้วยแสงสีส้มของอาทิตย์ลับฟ้ายามเย็นในวันทำงานพิเศษเลิกเร็วคือความสุขที่ไม่อาจมีสิ่งใดทดแทนนอกจากนี้ยังมีเตาอบแก๊สติดมาให้ด้วยแม้ไม่ใช่แบบที่เลิศหรูก็ตามบริเวณครัวมีหน้าต่างเช่นกัน เวลาจะกินข้าวคนเดียวก็ย่างปลาตากแห้งได้โดยไม่หลงเหลือกลิ่นอบอวลในห้อง สะดวกสบายอย่างยิ่ง

ที่นี่เคยมีอุปกรณ์เครื่องครัวที่ฉันใช้จนคุ้นมือหลายชิ้น

ครบทุกยุคเมจิที่สืบทอดมาจากคุณยายผู้ล่วงลับ ถึงใส่ข้าวทำจากไม้สนฮิโนกิที่เอาไว้เก็บข้าวหุงสุกใหม่ๆ หม้อเคลือบเหล็กหล่อยี่ห้อเลอ ครูเซที่ซื้อด้วยเงินจากการทำงานพิเศษครั้งแรก ตะเกียบปลายเรียว

¹ เครื่องดื่มชนิดหนึ่งของอินเดีย ทำจากโยเกิร์ต เครื่องเทศ และผลไม้ปั่นรวมกัน

แหลมสำหรับแต่งจานเสิร์ฟอาหารที่ซื้อจากร้านเฉพาะทางในเกียวโต มีดเล่มเล็กซึ่งผลิตจากอิตาเลียที่ผู้จัดการร้านอาหารออร์แกนิกให้มาเป็นของขวัญวันเกิดอายุครบยี่สิบปี ผ่ากันเปื้อนเนื้อผ้าป่านใส่สไบ ก่อนกรวดที่ขาดไม่ได้เวลาทำมะเขือม่วงหมักก่อนกรวด และกระทะผลิตจากเหล็กชนิดพิเศษของภูมิภาคทางใต้ที่ลงทุนเดินทางไกลด้วยตัวเองไปซื้อมาจากเมืองโมริโอกะ

ทั้งภาชนะต่างๆ เตาปิ้งขนมปัง กระทะรองอบ ทุกอย่างหายเกลี้ยง แม้ทรัพย์สินสมบัติประเภทเครื่องเรือนจะมีไม่มาก แต่เครื่องครัวมีสมบูรณ์พร้อม ทุกชิ้นคือมิตรสหายในการทำอาหาร ฉันเสาะหาจานครบครันด้วยเงินจากงานพิเศษที่ทำอยู่ทุกเดือน แม้ราคาสูงหน่อย แต่ก็ใช้ได้นาน อุดสาให้ใช้งานจนเริ่มคุ้นมือแล้วแท้ๆ

ฉันเปิดประตูตู้เก็บของในครัวที่ละบานเพื่อตรวจดูด้านในเผื่อจะพบอะไรบ้าง แต่ในนั้นเหลือเพียงร่องรอยที่บ่งบอกว่าเคยมีสิ่งของวางอยู่ แม้ล้วงเข้าไปควานหาเท่าไรก็คว้าได้แต่ความว่างเปล่า กระทั่งบ๊วยทองที่เป็นของต่างหน้าแทนความทรงจำที่ฉันกับคุณยายช่วยกันเซ็ดทำความสะอาดที่ละลูกก่อนนำไปดองไว้เมื่อหลายปีก่อนก็อันตรธานไปทั้งขวดโหล

ฉันเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อว่าเย็นนี้หลังกลับถึงบ้านจะกินโคร็อกเกะครีมที่ทำจากถั่วชิกพี และกุสกุส² พร้อมกับคนรักผู้เป็นมังสวิรัต แต่วัตถุดิบทั้งหลายที่ว่าก็หายไปด้วยเช่นกัน

ทันใดนั้นฉันสะดุ้งเฮือก รีบวิ่งไปที่ประตูหน้าแล้วพุ่งตัวออกไปข้างนอกโดยยังใส่แค่ถุงเท้า

² Couscous อาหารมังสวิรัตชนิดหนึ่งของประเทศแถบแอฟริกาเหนือ เป็นแป้งเซโมลินาหรือก็คือแป้งข้าวสาลีบดหยาบ มาทำให้สุกด้วยการแช่น้ำร้อนหรือหนึ่ง แล้วจึงราดสด

อาหารประเภทผักดองของญี่ปุ่นเพียงอย่างเดียวที่คนรักของฉันกินได้คือผักดองรำข้าวที่ฉันทำ มีเพียงผักดองรำข้าวเท่านั้นที่เขากินทุกวันไม่เคยขาด แต่หากไม่มีรำข้าวหมักที่คุณยายทิ้งไว้ให้ก็ไม่อาจรังสรรค์รสชาตินั้นขึ้นมาได้

ฉันจะนำขวดโหลใส่รำข้าวหมักเก็บไว้ในช่องแคบ ๆ ข้างประตูหน้าห้องที่มีมิเตอร์แก๊สติดตั้งอยู่เสมอ เนื่องจากเป็นจุดที่อุณหภูมิและความชื้นกำลังดี แม้เป็นช่วงกลางวันฤดูร้อนก็ยังมีควมเย็น ส่วนในฤดูหนาวจะอุณหภูมิสูงกว่าในตู้เย็น เหมาะแก่การเก็บรักษารำข้าวหมักเป็นอย่างยิ่ง

รำข้าวหมักคือของดูต่างหน้าขึ้นสำคัญของคุณยาย

ได้โปรดเถอะ อย่างน้อยขอให้รำข้าวหมักยังอยู่ดี...

ฉันเปิดบานประตูด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง แล้วก็เจอขวดโหลคุ่นตาซ่อนตัวรอฉันอยู่ในความมืด

ฉันเปิดฝา ตรวจดูข้างใน สภาพยังคงเดิมเหมือนเมื่อเช้าที่ฉันใช้ฝ่ามือเกลี่ยให้เรียบ บนผิวหน้าของรำข้าวมีใบสีเขียวอ่อนของหัวคาบุ³ โผล่ให้เห็นนิด ๆ เมื่อปอกเปลือกหัวคาบุแล้วเด็ดใบจนเหลือเพียงเล็กน้อย ทำรอยบากรูปกากบาทตรงกันแล้วนำไปหมักก็จะได้รสหวานชุ่มฉ่ำ

โชคดีที่ยังปลอดภัย

ฉันรีบใช้สองมือประคองขวดโหลแล้วอุ้มขึ้นมากอดไว้แน่นตรงอกขวดโหลเย็นเฉียบ ฉันไม่เหลือที่พึงใด ๆ นอกจากรำข้าวหมักนี้อีกแล้ว

ฉันปิดฝาไว้อย่างเดิม ใช้มือข้างหนึ่งหอบรำข้าวหมักหนักอึ้งแนบไว้ข้างตัวแล้วกลับเข้าห้อง เอื้อมปลายนิ้วเกี่ยวกุญแจสำรองที่

³ พืชหัวที่มีลักษณะคล้ายหัวไชเท้า แต่กลมและเล็กกว่า

วางไว้ขึ้นมา มืออีกข้างหยิบตะกร้า ก่อนบอกลาห้องพักของแมนชั่น
ที่เหลือเพียงความว่างเปล่า

เสียงประตูปิดดังตึงกังวานก้องจนชวนให้รู้สึกว่ามันจะปิดตาย
ไปตลอดกาล

จากนั้นฉันเลือกใช้บันไดแทนลิฟต์ ค่อย ๆ ก้าวลงไปทีละก้าว...
ทีละก้าว พลังระวังไม่ให้ขวดโหลร้าวชำรุดหักแตก พอออกมา
ข้างนอกก็เห็นดวงจันทร์รูปทรงครึ่ง ๆ กลาง ๆ ลอยโดดเดี่ยวอยู่บนท้องฟ้า
ทิศตะวันออก

เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นแมนชั่นเก่าแก่อายุสามสิบปีเย็นตระหง่าน
อยู่กลางความมืดราวกับสัตว์ประหลาดยักษ์

ก่อนจะเป็นวิมานรักของเราสอง ฉันนำมาดแลน⁴ ทำเองไปมอบ
ให้เจ้าของอาคาร จึงได้รับอนุญาตให้เช่าโดยไม่ต้องมีผู้ค้ำประกัน ทว่า
ฉันไม่อาจอยู่ที่นั่นต่อไปได้อีกแล้ว

ฉันเดินจากแมนชั่นไปทั้งแบบนั้น แวะที่บ้านของเจ้าของอาคาร
เพื่อคืนกุญแจ เมื่อไม่กี่วันก่อนฉันจ่ายค่าเช่าห้องเดือนหน้าไปเรียบร้อยแล้ว
แล้วเพราะเป็นช่วงสิ้นเดือน ความจริงหากบอกล่วงหน้าสักหนึ่งเดือน
ก่อนย้ายออกก็คงดีที่สุด แต่ถึงฉันจะหายตัวจากห้องไปทั้งแบบนี้ก็คง
ไม่มีปัญหาอะไร เอาเข้าจริง ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ล้วนไม่เหลือแม้แต่
ชิ้นเดียว ฉะนั้นก็ไม่ต่างจากการย้ายออกไปแล้วนักหรอก

ข้างนอกมีดสนิทรายบรื้อย ฉันไม่มีทั้งนาฬิกาข้อมือและโทรศัพท์
มือถือจึงไม่รู้เวลา

ฉันเดินเฉื่อยเฉื่อยมุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟขนาดใหญ่ด้วย

⁴ Madeleine ชนมชื่อดังของฝรั่งเศส ลักษณะคล้ายเด็กชั้นเล็ก ๆ หรือขนมไข่ของไทย

ระยะทางเท่าการขึ้นรถไฟไปสองสามสถานี ใช้เงินติดตัวที่เหลืออยู่จนแทบหมดเกลี้ยงเพื่อซื้อตั๋วรถบัสด่วนความเร็วสูงเที่ยวกลางคืน

รถบัสนี้มุ่งหน้าสู่บ้านเกิด ดินแดนที่ฉันไม่เคยกลับไปเหยียบอีกเลยนับแต่หันหลังจากมาเมื่อฤดูใบไม้ผลิตอนอายุสิบห้าปี

รถบัสด่วนความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนรับฉันกับราข้าวหมักและตะกร้าหนึ่งใบขึ้นไปแล้วออกเดินทางทันที

แสงไฟของเมืองหลวงเคลื่อนตัวผ่านนอกหน้าต่าง

ลาก่อน

ฉันโบกมือในใจ

เพียงหลับตาลง เรื่องราวทั้งหลายที่ผ่านมาก็กระจัดกระจายไปทั่วห้วงความคิดราวกับใบไม้แห้งปลิวปลิวไปตามลมหนาว

หลังจากออกจากบ้านมาเมื่อตอนอายุสิบห้าปี ฉันก็ไม่เคยหวนกลับบ้านเกิดอีกเลย

บ้านของฉันอยู่ในหมู่บ้านเจียบสบกลางหุบเขาซึ่งมีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ฉันรักสถานที่นั้นจากใจจริง แต่แล้วในค่ำคืนหลังพิธีจบการศึกษาระดับมัธยมต้น ฉันก็ออกจากบ้านมาคนเดียว ขึ้นรถบัสด่วนความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนเช่นเดียวกับตอนนี้

นับแต่นั้นมา ฉันกับไอคัง⁵ ติดต่อกันเพียงช่องทางเดียวคือการส่งไปรษณียบัตรอวยพรวันปีใหม่ให้กัน เมื่อออกจากบ้านมาสองสามปีก็ได้รับรูปถ่ายที่มีไอคังสวมชุดสีสดใสดูฉูดฉาดเหมือนคนกระโจนเล่นเต๋นร่าตามท้องถนนสมัยโบราณกำลังโอบหมูสวมชุดเดรสชุดออลังการไว้ข้างตัวด้วยท่าทางรักใคร่สนิทสนมกันมาก

⁵ คำเรียกแม่ในภาษาถิ่นแถบภูมิภาคคันไซ

หลังออกจากบ้านแล้วเดินทางสู่เมืองกรุง ฉันไปอาศัยอยู่ที่บ้าน
คุณยาย

ทุกครั้งที่ฉันกลับถึงบ้านแล้วเปิดประตูบานเลื่อนบานูโรทั้งที่ส่งเสียง
ครืดคราดพร้อมกับเอ่ยว่า “กลับมาแล้วค่า” คุณยายที่ยืนทำงานอยู่ใน
ครัวจะส่งยิ้มอ่อนโยนต้อนรับ

คุณยายที่ฉันอยู่ด้วยคือแม่แท้ ๆ ของโอจัง ท่านอาศัยอยู่ใน
บ้านเดี่ยวเก่า ๆ ที่ตั้งอยู่นอกเมือง แม้ชีวิตจะไม่หรูหรา ทว่าใส่ใจกับ
ทุกคืนวันและทุกฤดูกาลที่ผันเปลี่ยน คุณยายเป็นบุคคลที่ดูเหมาะกับการ
ใส่ชุดกิโมโน พุดจาไพเราะ ปรียาอ่อนหวาน ทว่าแก่นแท้แข็งแกร่ง
ฉันรักคุณยายมาก

รู้ตัวอีกทีหลังจากเดินทางสู่เมืองกรุง เพียงชั่วพริบตาเวลาก็ผ่านไป
ไปถึงสิบปีแล้ว

ฉันขีดกระจกหน้าตาที่เต็มไปด้วยไอน้ำ เห็นใบหน้าของตัวเอง
สะท้อนอยู่ในความมืด รถบัสแล่นผ่านตัวเมืองที่เต็มไปด้วยตึกสูง
เรียงราย วังตรงไปบนทางด่วนไม่หยุดพัก

ตั้งแต่คบกับคนรัก นอกจากผมม้าแล้วฉันไม่เคยตัดผมส่วนอื่น
เลย เวลาแบ่งผมเป็นสองฝั่งแล้วมัดเกล้าก็ยังยาวลงมาถึงประมาณ
กลางหลัง เพราะคนรักของฉันเคยบอกว่าชอบผู้หญิงผมยาวนั่นเอง

ฉันสบตากับตัวเองที่สะท้อนเลื่อนรางอยู่กลางความมืด ลอง
อ้าปากกว้างให้เต็มที่กลืนกินทิวทัศน์สีขาวดำไปเรื่อย ๆ รวากับวาท
หลังค่อมที่กลืนปลาทั้งฝูงลงคอได้ในคำเดียว

ทันใดนั้นฉันรู้สึกคล้ายกำลังสบตากับตัวเองในอดีต

เพียงเสี้ยววินาทีเมื่อแนบปลายจมูกกับกระจกหน้าต่างรถ ฉัน

ก็รู้สึกравกับเห็นตัวเองในวัยเยาว์เมื่อสิบปีก่อน เด็กน้อยผู้ไฝ่ฝันถึงแสงสีของเมืองกรุงกำลังนั่งอยู่ในรถบัสด่วนความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนที่แล่นสวนทางมุ่งไปยังทิศตรงกันข้าม

ฉันหันขวับมองตามรถบัสนั้นที่สวนไป ทว่าระยะห่างของรถบัสนั้นทั้งสองคันนั้นถูกอดีตและอนาคตดึงให้ไกลออกจากกันด้วยความเร็วสูง กระจกหน้าต่างกลับมามองว่าด้วยไอน้ำอีกครั้งทันที

ตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ตั้งแต่เมื่อไรที่ฉันตัดสินใจว่าอยากจะเป็นเชฟมืออาชีพ

สำหรับชีวิตของฉัน การทำอาหารเป็นดังสายรุ้งเลื่อนรางที่ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดสลัว

ฉันตื่นเต้นระทึกใจไปกับมหานครเช่นนั้น และเมื่อปรับตัวจนพูดคุยและหัวเราะได้อย่างผู้คนปกติ ไม่นานนักคุณยายก็สิ้นลมจากไปอย่างสงบ

หลังเลิกงานพิเศษกะดึกที่ร้านอาหารตุรกี เมื่อกลับมาบ้านก็เห็นโดนต์หลายชิ้นวางอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่น คลุมไว้ด้วยกระดาษเช็ดปาก ข้างๆ กันนั้นคือร่างไร้วิญญาณของคุณยายที่ดูราวกับเพียงนอนหลับ

ฉันแนบหูกับหน้าอกผอมบางของคุณยาย แต่ไม่ได้ยินเสียงอะไร เมื่อเอื้อมฝ่ามือไปอังตรงปากและปลายจมูกก็ไม่รู้สึถึงลมแม้แต่น้อย ไม่มีที่ท่าจะฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว ฉันไม่ได้รับติดต่อหาใครในทันที ตัดสินใจว่าอย่างน้อยก็ขอใช้เวลาอยู่กับคุณยายตามลำพังอีกสักคืน

ร่างของคุณยายค่อยๆ เย็นและแข็งขึ้น ฉันนั่งอยู่ข้างๆ กินโดนต์ไปที่ละชิ้นตลอดทั้งคืน รสชาติละมุนละไมของเนื้อแป้งที่ผสมเมล็ดป๊อปบี้และคลุกด้วยอบเชยกับน้ำตาลทรายแดงนั้นฉันคงไม่มีวันลืมเลือนชั่วชีวิต

ทุกครั้งที่หยิบโดนต์ขนาดพอดีคำซึ่งทอดจนหอมกรุ่นด้วยน้ำมันงา

ใส่ปาก คื่นวันอันอบอุ่นราวกับอาบแดดกลางฤดูหนาวที่ฉันใช้ชีวิต
ร่วมกับคุณยายจะผุดเป็นฟองครีมฟูฟ่องย้อนกลับมาในห้วงความรู้สึก

มือชาวซีตูปุดโปนด้วยเส้นเลือดเขียวคล้ำของคุณยายที่กำลังกว่น
รำข้าวหมักในขวดโหล แผ่นหลังเล็กๆ ที่องุ่นขณะบดวัตถุดิบในครกบด
อย่างเอาจริงเอาจัง ใบหน้าด้านข้างแสนน่ารักยามวางชิ้นอาหารเล็กจิ๋ว
ลงบนฝ่ามือแล้วเอาเข้าปากเพื่อชิมรสชาติ

ความทรงจำเหล่านั้นยังคงปรากฏและหายวับ ผลุปๆ โผล่ๆ อยู่
ในหัวของฉันเสมอ ไม่เคยจากไปไหน

ฉันพบกับคนรักชาวอินเดียในช่วงที่คื่นวันอันแสนห่อหุ้มเหล่านั้น
ยังดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ

วันธรรมดา เขาเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารอินเดียซึ่งตั้งอยู่
ข้างร้านอาหารตุรกีที่ฉันทำงานพิเศษ ส่วนสุดสัปดาห์เป็นนักดนตรีแบ็กอัป
บนเวทีการแสดงระบำหน้าท้อง เราพบหน้ากันตอนที่ต่างคนต่างนำขยะ
ไปทิ้งหลังร้าน จากนั้นก็เริ่มแลกเปลี่ยนบทสนทนากันในเวลาพักและ
หลังเลิกงานก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน

เขาตัวสูง ตาสวย จิตใจอ่อนโยน อ่อนวัยกว่าฉันนิดหน่อย พูด
ภาษาญี่ปุ่นได้เล็กน้อย เพียงเห็นรอยยิ้มของเขาหรือได้ยินภาษาญี่ปุ่นๆ
ปลาๆ ที่ผิดเพี้ยนของเขาก็ช่วยลบเลือนความรู้สึกสูญเสียของฉันที่คล้ายจะ
เป็นความสิ้นหวังในชีวิตหลังจากคุณยายจากไปได้ แม้เพียงชั่วครู่ก็ตาม

พอนึกถึงเรื่องราวต่างๆ ตอนนั้น ภาพของอินเดียและตุรกีก็
ซ้อนทับกันในตัวตนของฉันอย่างงดงาม เป็นภาพของคนรักผู้เป็น
เจ้าของใบหน้าอย่างชาวอินเดียขนานแท้ ผิวคล้ำ ตาคมเข้ม กำลังกิน
แกงกะหรี่ผัดและถั่วชนิดต่างๆ ทว่าน่าแปลกที่ฉากหลังของภาพนั้น

กลับเป็นทิวทัศน์กว้างไกลของทะเลสีครามแสนสวยและมัสยิดที่ตกแต่งด้วยกระเบื้อง

สถานที่ที่ฉันพบกับเขาคงทำให้เกิดมโนภาพเช่นนั้นขึ้นเองอย่างแน่นอน

แม้แต่ตัวฉันเอง สุดท้ายแล้วงานพิเศษที่ร้านอาหารตุรกีก็เป็นอาชีพที่ยืนยาวที่สุด ตลอดระยะเวลาเกือบห้าปี ฉันทำงานแทบทุกวัน ไม่ต่างจากพนักงานประจำ ช่วงปีหลังๆ ยังได้เข้าร่วมแสดงทักษะร่วมกับเหล่าพ่อครัวผู้มีถิ่นกำเนิดจากดินแดนต้นตำรับอย่างตุรกีอีกด้วย

ช่วงนั้นการลาจากและพบเจอต่างเถาโถมเข้ามาพร้อมกันราวกับคลื่นยักษ์ เพียงเอาชีวิตรอดให้ได้แต่ละวันก็ต้องอาศัยทั้งพลังกายและพลังใจทั้งหมดที่มี เมื่อมองย้อนกลับไ้ก็รู้สึกว้าวุ่นเป็นคืนวันแสนล้ำค่า ประหนึ่งปาฏิหาริย์ที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทน

ฉันนึกถึงตรงนั้นแล้วถอนหายใจยาวเฮือกใหญ่ ต้องติดต่อร้านอาหารตุรกีด้วยนี่นา

กระจกหน้าต่างน่าจะขมุกขมัวด้วยไอชื้น แต่กลับฉายให้เห็นสิ่งต่างๆ ภายในรถบัสราวกับภาพสะท้อนบนผิวน้ำ ผู้โดยสารเพียงสิบกว่าคนบนรถต่างปรับเบาะเอนหลังหลับพักผ่อน ใบหน้าของฉันปรากฏวางๆ อยู่ในความมืดที่ปลอดโปร่งโล่งชัดไร้สิ่งเจือปน

ดูท่าอีกไม่นานค่าค่านั่งก็คงสิ้นสุดลงแล้ว

ฉันลองเปิดหน้าต่างเล็กน้อยเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ จึงรู้ว่าท้องฟ้าด้านบนนั้นเริ่มสว่างขึ้นทีละนิด

ได้กลิ่นทะเลสาบจางๆ เจืออยู่ในสายลม

ฉันยืดตัวขึ้นจึงเห็นกังหันลมกำลังหมุน กังหันลมสีขาวนับไม่ถ้วน

ตั้งตระหนกบนทุ่งหญ้าโล่งกว้าง หมุนตัวด้วยความเร็วสูง

ความหนาวลึกลับเข้ามาประชิดตามรูขุมขน ฉันตัวสั่นหึ่งก
ในฉับพลัน ปลายเท้าแข็งด้วยความเย็นเพราะใส่แค่กระโปรงเสมอเข้า
กับถุงเท้ายาว ส่วนด้านบนมีเพียงเสื้อยืดแขนยาวเท่านั้น

อีกไม่นานรถบัสดความเร็วสูงที่แยกกลางคืนคันนี้ก็คงไปถึงสถานี
สุดท้ายซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางแล้ว

ได้กลิ่นฝนโหมมาแต่ไกล

ฉันลงจากรถบัสดตรงวงเวียนหน้าสถานี บรรยากาศเงียบเหงา
อย่างยิ่ง

ทิศทางตรงหน้าไม่ต่างจากอดีตแม้แต่น้อย จนชวนให้รู้สึกว่าคุณ
เพิ่งเดินทางออกจากบ้านไปเมื่อวานนี้เอง

ยังเหลือเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่ารถไมโครบัสที่ต้องขึ้นต่อ
จะออกเดินทาง ฉันจึงเข้าไปในร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ ซื้อบัตรจดคำศัพท์
และปากกาเมจิกสีดำด้วยเศษเงินที่เหลือ เฉพาะร้านสะดวกซื้อเท่านั้น
ที่มีกลิ่นอายของความใหม่ ชัดพื้นลงแว็กซ์จนเงาแวบเป็นประกาย

ฉันเริ่มเขียนคำศัพท์ในชีวิตประจำวันที่น่าจะต้องใช้หลังจากนี้
ลงบนบัตร เขียนทีละข้อความด้วยตัวอักษรชัดเจนอ่านง่าย

‘สวัสดิ์ค่ะ’

‘อรุณสวัสดิ์ค่ะ’

‘อากาศดีนะคะ’

‘สบายดีไหมคะ’

‘ขอซื้ออันนี้ค่ะ’

‘ขอบคุณมากค่ะ’

‘ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ’

‘ขอให้โชคดีนะคะ ลาก่อนค่ะ’

‘ขอความกรุณาด้วยค่ะ’

‘ขอโทษค่ะ ต้องขออภัยจริงๆ’

‘เชิญค่ะ’

‘เท่าไรค่ะ’

เพราะฉันตระหนักได้ถึงสิ่งหนึ่ง

ตระหนักได้ตั้งแต่ตอนที่กำลังจะซื้อตัวรถβάτความเร็วสูงเที่ยวกลางคืนตรงเคาน์เตอร์เมื่อคืน ไมสิ ตั้งแต่ตอนที่เอากุญแจไปคืนเจ้าของอาคาร ไมสิ ตั้งแต่วินาทีที่เปิดประตูห้องพบกับความเว้งว่างเปล่าต่างหาก

ตระหนักได้ว่าเสียงของฉันทกลายสภาพเป็นความโปร่งใส

หากพูดให้เข้าใจง่าย นี่อาจเป็นอาการของโรคฮิสทีเรียซึ่งเกิดจากความช็อกเพราะมีบางสิ่งกระทบกระเทือนจิตใจ

แต่ไม่ว่าถ้อยคำของฉันทจะสูญหายไปเสียทีเดียว

ไม่ใช่แบบนั้น เพียงแค่เสียงเหล่านั้นสูญหายไปจากระบบโครงสร้างภายในตัวตนของฉันท คล้ายกับตอนที่ปรับระดับเสียงวิทยุให้เหลือศูนย์ ทั้งที่เสียงดนตรีและเสียงร้องยังดำเนินอยู่แต่ภายนอกกลับไม่ได้ยิน

ฉันสูญเสียเสียงของตัวเองไปนั่นเอง

แม้ตกใจเล็กน้อย แต่ไม่รู้สึกละอาย ไม่ปวดร้าว ไม่เจ็บแปลบ ไม่ทุกข์ทรมาน กลับกันคือรู้สึกว่างกายเบาขึ้นด้วยซ้ำ ทั้งยังประจวบเหมาะพอดี เพราะฉันไม่คิดอยากคุยกับใครอีกแล้ว

ฉันลองฟังสมาธิเงียบๆ ฟังเสียงพูดของหัวใจซึ่งมีเพียงตัวเองที่
ได้ยิน ซึ่งนั่นคงเป็นสิ่งที่ควรทำ

ทว่าคนที่ผ่านชีวิตมาเยอะสับสนอย่างฉันย่อมรู้ว่า คนเราไม่อาจ
ดำรงชีวิตโดยไม่ปฏิสัมพันธ์กับใครได้ นั่นต่างหากคือปัญหาที่แท้จริง
สำหรับบัตริใบสุดท้าย

‘ตอนนี้ฉันมีเหตุบางอย่างทำให้แปลงเสียงไม่ได้ละ’

ฉันเขียนข้อความลงไป

จากนั้นจึงเดินขึ้นรถไมโครบัสคันเล็ก

รถไมโครบัสนี้ต่างจากรถบัสความเร็วสูงที่วิ่งทะยานกลางราตรี
โดยไม่หยุดพัก มันเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า พอฟ้าสว่างท้องก็
เริ่มส่งเสียงร้องทันทใด ฉันนึกขึ้นได้ฉับพลันว่ามีข้าวปั้นที่ยังกินไม่หมด
ตั้งแต่เมื่อกลางวันของเมื่อวาน จึงหยิบออกมาจากตะกร้า ในตะกร้า
มีเพียงกระเป๋าสตางค์ที่เหลือแค่เศษเงิน ผ้าเช็ดหน้า และเศษกระดาษ
เท่านั้น

ทุกเช้าฉันจะทำข้าวปั้นพกไปกินที่ทำงานเพื่อลดค่าใช้จ่ายในชีวิต
ประจำวัน แม้ร้านอาหารตรอกก็มีสวัสดิการอาหารสำหรับพนักงาน แต่
ก็ต้องจ่ายเงินจำนวนหนึ่ง

ฉันใช้ชีวิตด้วยความอดออม ทำทุกอย่างเพื่อเก็บเงินเป็นทุน
เปิดร้านอาหารร่วมกับคนรักในอนาคต เป้าหมายนั้นเป็นเพียง “อดีต”
ไปแล้วหรือยังดำเนินต่อเนื่องใน “ปัจจุบัน” กันแน่นะ เพียงแค่เริ่มคิด
ในหัวของฉันก็ขาวโพลนเหมือนสีหกลั

เงินทุนสำหรับเปิดร้านไม่ได้อยู่ในธนาคาร แต่ใส่ไว้ในตู้เก็บของติดผนังในห้อง ฉันแยกรวมไว้เป็นปีก ปีกละแสนเยน พอเก็บได้ถึงล้านเยนก็เอาใส่ช่องแล้วปิดผนึกด้วยสก็อตช์เทป ฉันนำซองเงินหนึ่งล้านเยนซ่อนไว้ใต้กองฟูกที่นอนที่ปกติแล้วไม่ได้ใช้ ซองเงินหนึ่งล้านเยนที่เฝ้าเก็บหอมรอมริบด้วยการใช้ชีวิตประหนึ่งกีดกันเกลือกินนั้นไม่ได้มีเพียงซองเดียว พอนึกถึงเรื่องนั้นในหัวก็ขาวโพลนเหมือนสีหกละขึ้นมาจับพลันอีกครั้ง

ฉันแกะห่อกระดาษฟอยล์ยับเยนออก ข้าวปั้นที่ละไปครึ่งหนึ่งเยี่ยมหน้าโผล่ออกมาให้เห็น เมื่อหยิบเข้าปากก็สัมผัสได้ถึงรสชาติที่คิดถึง นี่เป็นบิวยดองที่ฉันกับคุณยายทำขึ้นลูกสุดท้ายแล้วจริง ๆ

เราลัดกันอยู่เวรยามดึกเพื่อไม่ให้รำขึ้น ตอนตากแห้งต้องเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดตลอดสามวัน วางผึ่งไว้ตรงเฉลียง คอยหมุนตำแหน่งของบิวยทุกสองสามชั่วโมง ทุกครั้งที่หมุนต้องใช้ปลายนิ้วกดคลึงให้เส้นใยนิ่ม หากคุณยายเป็นคนดอง แม้ไม่ใช่ใบชิโสะแดง แต่บิวยก็จะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีชมพูได้เอง

ฉันอมบิวยดองเม็ดสุดท้ายไว้ในปากแล้วตัวแข็งแน่นอยู่พักหนึ่ง ความเปรี้ยวถูกส่งผ่านไปยังส่วนลึกในแกนกลางของร่างกาย สำหรับฉันสิ่งที่อยู่ในปากตอนนี้มีความหาศาลไม่แพ้ธัญมณีสลักกลับ คืนวันที่ฉันใช้ชีวิตร่วมกับคุณยายค่อย ๆ ทรุดตรึงลงในจิตใจ น้ำตาไหลร่วงเผาะเต็มที แต่ยังพอเก็บกลิ่นความรู้สึกเอาไว้ให้ปรื๋ออยู่แค่ลำคอ

คุณยายเป็นคนจูงมือฉันอย่างอ่อนโยนพาเข้าสู่โลกแห่งการทำอาหาร

จากตอนแรกที่ได้แค่เพียงยืนมอง ฉันเริ่มเข้าไปอยู่ในครัวกับคุณยาย ค่อย ๆ เรียนรู้วิธีทำอาหาร คุณยายไม่ค่อยอธิบายเป็นคำพูด

นัก แต่จะให้ชิมรสชาติในทุกขั้นตอน สอนให้ฉันจดจำสิ่งต่างๆ ที่ละเอียดละน้อยด้วยลิ้นของตัวเอง เช่น เนื้อสัมผัสของวัตถุดิบ ความรู้สึกละเลินที่ปลายลิ้นและอาหาร รวมถึงระดับความเค็ม

ตอนอาศัยอยู่ที่บ้านเกิด การทำอาหารของฉันคือการนำมาอุ่นด้วยไมโครเวฟหรือไม่ก็เปิดกระป๋อง แต่นั่นคือความผิดพลาดอันใหญ่หลวง ส่วนคุณยายจะทำทุกอย่างด้วยมือของท่าน ไม่ว่าจะเป็นมิโซะ โชยุ หรือหัวไชเท้าตากแห้ง ฉันประหลาดใจมากเมื่อรู้เป็นครั้งแรกว่าในซูชิมีมิโซะหนึ่งถ้วยประกอบด้วยชีวิตมากมาย ไม่ว่าจะเป็นนิโบชิ^๑ ปลาคัตสึโอะ ถั่วเหลือง หรือมอลด์

ภาพของคุณยายที่ยืนอยู่ในครัวนั้นหอมล้นด้วยแสงสว่างงดงามและนำพิศวงชวนหลงใหล เพียงเหม่อมองภาพนั้นจากไกลๆ ก็ทำให้ฉันจิตใจสงบลงได้ทุกครั้ง แค่นั่งยืนช่วยงานอยู่ข้างๆ ก็รู้สึกราวกับกำลังเข้าร่วมพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

ถ้อยคำต่างๆ ที่คุณยายใช้อย่างคำว่า *ได้ที่* หรือ *กำลังดี* นั้นเข้าใจยากสำหรับคนอย่างฉันที่ยังไม่คุ้นกับการทำอาหาร แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็เริ่มรู้ถึงความหมายเหล่านั้นขึ้นมาทีละนิด คุณยายจะใช้คำที่ฟังดูไม่เร่งเร้าอย่าง “ได้ที่” และ “กำลังดี” เพื่อสื่อถึงสภาพของอาหารในตอนที่ดีที่สุด แม้จังหวะนั้นจะเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีก็ตาม

บ๊วยดองละลายหายไปเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว ในที่สุดบนลิ้นของฉันก็เหลือเพียงเม็ดเล็ก ๆ กับความทรงจำเกี่ยวกับคุณยายเท่านั้น

ในเมืองกรุงเพิ่งเข้าสู่ปลายฤดูร้อน แต่สำหรับที่นี่ฤดูใบไม้ร่วง

^๑ ปลาตากแห้งชนิดหนึ่ง ทำจากปลาขนาดเล็กจำพวกปลาอิวาชิ ปลาซาร์ดีน ปลาแอนโชวี บางพื้นที่ในญี่ปุ่นจะเรียกว่าอิโตะ

มาเยือนเต็มตัวแล้ว พอกินข้าวปั้นเสร็จก็ยิ่งหนาวมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันตัวสั่นนั่งกอดอยู่บนเบาะหลังสุดของรถไมโครบัส อยากได้เครื่องดื่มอุ่น ๆ อะไรสักอย่าง แต่ขึ้นรถมาเรียบร้อยแล้ว ความจริงก็ไม่เหลือเงินแล้วด้วย ฉันอุ้มขวดโหลร่ำข้าวหมักไว้บนตักเหมือนอุ้มทารก พอทำแบบนี้ก็รู้สึกคล้ายได้รับความอบอุ่นเล็กน้อย

ฉันแนบหน้าผากับกระจกหน้าต่างมองออกไปข้างนอก

หลังจากใช้เวลาอยู่นาน แผนที่ของบ้านเกิดที่เกือบลืมไปสนิทใจ แล้วก็เริ่มผุดย้อนกลับมาพร้อมกับกลิ่นฟิล์มรูปถ่าย ฉันเพิ่มตำแหน่งร้านค้าและบ้านเรือนที่สร้างขึ้นใหม่ลงไปบนแผนที่เก่าในหัว

รถไมโครบัสแล่นผ่านตัวเมืองมุ่งหน้าเข้าสู่กลางหุบเขาเขียวเข้ม หัวใจเต้นแรงจนส่งเสียงตึกตัก ฉันคงจะประหม่าขึ้นมาจริง ๆ

ทุกครั้งที่รถบัสเลี้ยวผ่านทางโค้ง “ภูเขาเต้านม” จะดูเล็กลง ภูเขาสองลูกนอนเด่นตั้งอยู่ข้างกันคล้ายอิงแอบแนบชิด ความสูงพอ ๆ กัน และต่างมีโขดหินตั้งอยู่บนยอด หากมองจากที่ไกล ๆ จะดูเหมือนหน้าอกผู้หญิงที่กำลังนอนหงาย ทุกคนในหมู่บ้านจึงเรียกมันว่าภูเขาเต้านมมาตั้งแต่สมัยก่อน

ฉันได้ยินว่ามีการสร้างแท่นกระโดดบันจี้จัมปีชานแท่งโด่งดังระดับต้น ๆ ของญี่ปุ่นตรงกลางช่องเขาของภูเขาเต้านมนั่น หรือพูดอีกอย่างคือกลางร่องอกระหว่างเต้านมสองข้างนั่นเอง เรื่องนี้กลายเป็นประเด็นดังในข่าวที่ฉันบังเอิญได้ดูเมื่อหลายปีก่อน

ตลอดสองข้างทางของถนนกลางหุบเขาที่แคบเพียงรถผ่านได้คันเดียวมีธงญี่ปุ่นสีชมพูช่อกิ่งฟุ้งชูดูฉูดตึงอยู่ระยิบระยับ เขียนไว้ว่า ‘ยินดีต้อนรับสู่แดนบันจี้จัมปี!’ มีกระทั่งป้ายขนาดใหญ่ที่ดูผิดที่ผิดทางซึ่งฉันคิดว่าเนโอะคอนต้องมีส่วนเกี่ยวข้องอีกแล้วแน่นอน

ตอนลงจากรถบัสฉันรีบหยิบข้อความ ‘ขอบคุณมากค่ะ’ ขึ้นมา
ให้คนขับรถดูแทนคำบอกลา ส่วนข้อความ ‘ยินดีต้อนรับสู่แดนบันจี
จัมป์!’ ก็กำลังเรียงระบำอยู่ตรงหน้า

ฝนตกปะแปะลงมาจากฟ้าครึ้ม ฉันใช้มือขวาหอบรำข้าวหมัก
ไว้ข้างตัว มือซ้ายถือตะกร้าให้มัน แล้วจึงเริ่มเดินมุ่งหน้าสู่บ้านเกิด

ฉันปวดบัสสาวะขึ้นมาระหว่างทางจึงแวะทำธุระตรงพงหญ้า
หมู่บ้านของฉันมีประชากรไม่ถึงห้าพันคน จึงยากที่จะเจอใครบนเส้นทาง
กลางหุบเขาแบบนี้ พอเริ่มบัสสาวะ กบตันไม่ก็ไหลล้นมาจากที่ใด
สักแห่ง มันจ้องหน้าฉันเขม็ง ฉันใช้นิ้วจิ้มไปที่ตัวมัน มันจึงกระโดด
แผลลว ๆ มาเกาะฝ่ามือฉันด้วยฝ่าเท้าเย็นเฉียบ

ฉันบอกลากบตันไปแล้วเริ่มออกเดินไปตามเส้นทางกลางหุบเขา
ต่อ ทิวสนตั้งตระหง่านทอดยาวต่อเนื่อง กระรอกตัวหนึ่งยกหางชูขึ้น
วิ่งตัดหน้าฉันหายลับไป

เข้าใกล้ภูเขาด้านมขื่นทุกที อาการสั่นสั่นเริ่มปรากฏออกมาจาก
ใจกลางร่างกาย

ฉันยืนนิ่งอยู่หน้าบ้านเกิดพักหนึ่ง ทั้งสองมือยังหอบหิ้วรำข้าว
หมักกับตะกร้าไว้ พวกคนในหมู่บ้านแอบเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าคฤหาสน์
รูริโกะ รูริโกะคือชื่อของโอดัง ในพื้นที่กว้างขวางแห่งนี้ นอกจากบ้าน
หลังหลักแล้วยังมีตึกบาร์อามูร์ที่โอดังเป็นเจ้าของ โรงเก็บของ
รวมถึงสวนผักอยู่กระจัดกระจาย นี่คือนิคมที่ซึ่งชีวิตแต่ละวันของโอดัง
ซ้อนทับกันขึ้นแล้วขึ้นเล่าไม่ต่างจากมิลเฟย⁷

⁷ Millefeuille ขนมอบชนิดหนึ่งของฝรั่งเศส มีลักษณะเป็นแป้งสามชั้นสอดไส้คัสตาร์ด ตกแต่งหน้า
ด้วยผลไม้และน้ำตาลไอซิ่ง

ริงโกะสูญเสียทุกอย่างในชีวิตไปพร้อมกับคนรักที่จู่ ๆ ก็หนีหายไป
โดยชนของและเงินเก็บ “ทั้งหมด” ออกจากห้องที่พักด้วยกัน
เธอสูญเสียทุกอย่างไปหมดแม้กระทั่งเสียง จึงตัดสินใจหอบโหล
ใส่ร่ำข้าวหมักซึ่งเป็นของดูต่างหน้าอย่างสุดท้ายจากคุณยายผู้ล่วงลับ
กลับบ้านเกิดกลางหุบเขาแสนสงบที่ไม่เคยเหยียบย่างมาเป็นสิบปี
บากหน้าไปหาแม่ที่ไม่ลงรอยกันสักนิดเพื่อขอหยับชิมเงิน
เพื่อเปิด “ห้องอาหารหอยทาก” ร้านอาหารเล็ก ๆ ที่ให้บริการลูกค้า
เพียงวันละหนึ่งโต๊ะเท่านั้น และริงโกะจะสัมภาษณ์ก่อนทุกครั้ง
ออกแบบเมนูอันละเอียดอ่อนที่รังสรรค์อย่างละเอียดละโม
จากวัตถุดิบสดใหม่ และมีอิทธิฤทธิ์เยียวยาจิตใจของผู้คน...

จนร้านแห่งนี้เป็นที่เลื่องลือว่า “หากได้รับประทานอาหารที่กตัญญู
หอยทากแล้วความรักจะกลับมา ความปรารถนาจะเป็นจริง”

และเหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้ริงโกะมีความสามารถที่เกือบจะคล้ายมี
เวทมนตร์คือการที่เธอรู้ซึ่งว่า “สิ่งที่เคยมีล้วนสาบสูญไปหมดแล้ว...
แต่ยังเหลือร่างกายนี้อยู่”

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-4229-1

9 786161 842291

ทดลองอ่าน

Cover Design: Paperis
Illustrator: Korada's Paint
000 บาท

